

Arrest

nr. 120 161 van 6 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 juli 2013 tot weigering van verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. PIEDFORT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 november 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 9 juli 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet langer verlengd mag worden. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: *“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris waarbij het BIVR niet langer wordt verlengd, daar de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is. In het medisch verslag, bijgevoegd aan de bestreden beslissing, wordt uitgebreid uiteengezet hoe men tot deze conclusie komt. Deze motieven van de bestreden beslissing worden door verzoekers in hun verzoekschrift niet betwist. In het onderdeel “in rechte” van haar verzoekschrift geven verzoekers de redenen aan waarom ze hun land ontvlucht zijn. Dit betoog heeft helemaal geen betrekking op de bestreden beslissing, en kan bijgevolg niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden.*

Voorts voeren verzoekers de schending van artikel 3 van het EVRM aan, daar de overheid in Macedonië niet in staat is om de algemene sociale en economische basisrechten te garanderen aan de Romabevolking. Voorts verklaren ze *“moest de medicatie en de medische opvolging die verzoekster nodig heeft al beschikbaar zijn in Macedonië, quod non, dan nog beschikt zij niet over de mogelijkheden, noch over de financiële middelen om de betreffende medicatie aan te schaffen”*. In dit verband wordt erop gewezen dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer uiteengezet wordt dat verzoekers beroep kunnen doen op de ziekteverzekering in Macedonië, die universeel en zeer omvattend is. In het advies wordt de werking ervan uitgelegd en eveneens toegespitst op de gezondheidszorgen voor mensen met een geestelijke aandoening. Voorts wordt op de Commissie ter bescherming tegen discriminatie in Macedonië gewezen. Mensen die menen dat ze het slachtoffer zijn geworden van een discriminatie, kunnen klacht indienen bij deze commissie. De werking hiervan wordt ook in het advies toegelicht. Al deze concrete motieven worden door de verzoekers niet weerlegd. Zij beperken zich tot blote beweringen en verklaringen, die niet met een begin van bewijs onderbouwd zijn. Met een dergelijk betoog wordt geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk gemaakt. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 2 januari 2014 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 11 februari 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 23 december 2013 opgenomen grond, stellen zij niet akkoord te gaan met de beschikking: in Macedonië kunnen geen sociale en economische basisrechten gegarandeerd worden door de overheid en hun medische problemen zijn dermate ernstig dat deze hier behandeld moeten worden. Zij hebben dan ook een nieuwe aanvraag ingediend op 20 januari 2014.

De verwerende partij verwijst naar haar nota.

2.3 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen met dit betoog ter terechtzitting in het geheel niet ingaan op het eerste onderdeel van voormelde beschikking van 23 december 2013, waarin gesteld wordt dat een deel van het betoog van de verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen betrekking heeft op de bestreden beslissing. Aan dit onderdeel van voormelde beschikking wordt dan ook geen afbreuk gedaan. Verder dient te worden vastgesteld dat hetgeen de verzoekende partijen ter terechtzitting naar voren brengen, reeds in hun verzoekschrift, onder meer in het kader van hun uiteenzetting aangaande artikel 3 van het EVRM, naar voren werd gebracht en dat hierop reeds in de beschikking van 23 december 2013 werd ingegaan. Door het louter herhalen of benadrukken van deze elementen ter terechtzitting brengen zij geen elementen bij die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking hiertoe en de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Ook het feit dat zij op 20 januari 2014 een nieuwe aanvraag zouden hebben ingediend, kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing van 9 juli 2013 en aan het gestelde in de beschikking van 23 december 2013, daar met een naderhand ingediende aanvraag geen rekening kon gehouden worden.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 23 december 2013 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET